

Forligsmændens indgriben ved overenskomstfornyelse

Statens forligsmænds fremgangsmåde ved indgriben i forholdene vedrørende indgåelse af ny overenskomst mellem Sømændenes Forbund og Danmarks Rederiforening m.fl. gav ikke anledning til kritik.

FOB nr. 83.64

(J. nr. 1983-286-01).

A anmodede mig om »at påtale statens forligsmænds brud på lov om mægling i arbejdsstridigheder«. A rettede henvendelsen til mig for Sømændenes Forbund i Danmark, som A oplyste »er af den opfattelse, at forligsmænden har savnet adkomst til at fremsætte noget mæglingsforslag m.h.t. de overenskomstforhold, hvori Sømændenes Forbund i Danmark er part«.

Sagen angik de initiativer, som statens forligsmand havde taget i begyndelsen af 1983 vedrørende overenskomstforholdene mellem på den ene side Sømændenes Forbund i Danmark og på den anden side Danmarks Rederiforening og nogle selskaber uden for foreningen. For overenskomstmråderne mellem Landsorganisationen i Danmark og Dansk Arbejdsgiverforening var der aftalt en »køreplan«, der fastlagde faserne i forhandlingernes forløb. Som ikke medlem af Landsorganisationen var Sømændenes Forbund ikke omfattet af disse retningslinier. Efter det oplyste var der ikke mellem Sømændenes Forbund og Danmarks Rederiforening (og de nævnte selskaber) aftalt en egentlig »køreplan« for overenskomstforhandlingerne vedrørende overenskomstfornyelsen i 1983.

Af de akter, som jeg modtog, fremgik det, at Danmarks Rederiforening i skrivelse af 3. december 1982 havde sendt Sømændenes Forbund sine overenskomstforslag.

I skrivelse af 7. januar 1983 - i tilslutning til en telefonsamtale samme dag - indbød Danmarks Rederiforening Sømændenes Forbund til »en teknisk drøftelse« den 19. januar 1983.

Ifølge et referat, der var udarbejdet af rederiforeningen, fremsatte Sømændenes Forbund under mødet den 19. januar 1983 mundtligt nogle foreløbige krav til ændring af overenskomsten.

Statens forligsmand oplyste i en udtalelse til mig i anledning af klagen, at Danmarks Rederiforening på mødet den 19. januar 1983 forgæves havde søgt at indgå en aftale med Sømændenes Forbund om en »køreplan« for forhandlingerne. Under mødet blev også drøftet mødedatoer for de kommende forhandlinger. Sømændenes Forbund havde meddelt, at forhandlinger tidligst

kunne finde sted den 17. februar 1983. Rederiforeningen havde søgt at fremskynde forhandlingstidspunktet, men forgæves.

A oplyste i sin klage til mig, at der på mødet den 19. januar 1983 blev indgået en aftale mellem Sømændenes Forbund og rederiforeningen om, at forhandlingerne om overenskomstfornyelsen skulle påbegyndes den 17. februar 1983.

A fremhævede, at det var ubestridt, at det mellem parterne var aftalt, at egentlige overenskomstforhandlinger skulle påbegyndes den 17. februar 1983. Det var derfor uden betydning, om Danmarks Rederiforening havde søgt at fremskynde forhandlingerne. A oplyste, at mødedatoen den 17. februar 1983 var et forslag fra Danmarks Rederiforening, og at sømandsforbundets forhandlingsudvalg først var indkaldt til møde den 16. februar 1983. Forud for dette tidspunkt havde forbundsledelsen derfor ikke noget forhandlingsmandat.

I skrivelser af 3. februar 1983 til Sømændenes Forbund og Danmarks Rederiforening indkaldte forligsmanden parterne »til forhandling i forligsinstitutionen« den 8. februar 1983, kl. 10.00, om overenskomstforholdene. Forligsmanden havde forinden rettet telefonisk henvendelse til formanden for Sømændenes Forbund for at aftale et møde i forligsinstitutionen med forbundet og arbejdsgiverparterne. Formanden ønskede imidlertid ikke at træffe en sådan aftale.

Sømændenes Forbund gav ikke møde den 8. februar 1983 i forligsinstitutionen.

I skrivelse af 7. februar 1983 til forligsmanden havde Sømændenes Forbund meddelt, at forbundet ikke kunne deltage i mødet den 8. februar 1983. Forbundet henviste til, at forhandlinger med Danmarks Rederiforening endnu ikke var påbegyndt, at der var enighed mellem Sømændenes Forbund og Danmarks Rederiforening om at »se tiden an til man var delvis færdige på det »store marked««, at møde mellem Sømændenes Forbund og Danmarks Rederiforening var aftalt til den 17. februar 1983, og at forbundet endnu ikke havde udarbejdet sine krav. Forbundet fandt ikke, at det hastede med at indgå overenskomst. I 1981 »blev vi først færdige den 14. april«.

I skrivelse af 8. februar 1983 indbød forligsmanden sømandsforbundet »på ny til forhandling« i forligsinstitutionen den 11. februar 1983 om overenskomstforholdene mellem forbundet og rederiforeningen samt overenskomsterne vedrørende sandpumpeselskaberne, Nordisk Færgefart og M/S Anna Sten I/S. I indkaldelsen tilføjede forligsmanden følgende:

»Udeblivelse vil medføre, at jeg tager under overvejelse at fremsætte et mæglingforslag om fornyelse af disse overenskomster uden at have hørt forbundets synspunkter.«

I en skrivelse af 11. februar 1983 - skrivelsen blev bragt samme dag - meddelte sømandsforbundet forligsmanden, at forbundets formand ville komme til stede ved det indbudte møde »for at høre, hvilke krav rederne har«. Forbundet bemærkede, at forbundets forhandlingsudvalg endnu ikke havde været sammenkaldt.

I drøftelsen den 11. februar 1983 deltog forligsmanden, sømandsforbundet, Danmarks Rederiforening og de ovenfor nævnte selskaber.

Forligsmanden oplyste i udtalelsen til mig i anledning af klagen, at Danmarks Rederiforening under drøftelserne havde oplyst, at foreningen ikke havde modtaget ændringsforslag til overenskomsterne fra sømandsforbundet. Rederiforeningen havde på mødet fremlagt et referat fra mødet mellem parterne den 19. januar 1983 med de ovenfor omtalte foreløbige mundtlige krav fra sømandsforbundet.

Senere samme dag foregik fra kl. 19.00 »til ud på natten« drøftelser mellem på den ene side sømandsforbundet og på den anden side rederiforeningen og de nævnte rederier.

Om forløbet af drøftelserne forelå noget forskellige oplysninger.

I en skrivelse dateret den 11. februar 1983 til forligsmanden oplyste *sømandsforbundet*,

at man ikke var nået »frem til de øvrige overenskomstparter, som var indbudt, og deres overenskomstmæssige forhold«,

at parterne var enedes om at indlede egentlige overenskomstforhandlinger den 17. februar 1983 - som tidligere aftalt,

at der ikke var truffet aftale mellem rederierne uden for rederiforeningen om en mødedato,

at formanden for forbundet havde meddelt, at han ville anbefale forbundets bestyrelse at indgå et forlig, hvis nogle nærmere angivne ønsker blev imødekommet,

at Danmarks Rederiforening ikke havde imødekommet disse, men

at Danmarks Rederiforening havde tilbudt »det der stod i en skitse som var blevet til i forligsinstitutionen«.

I en skrivelse af 14. februar 1983 til forligsmanden oplyste *Danmarks Rederiforening*,

at det under drøftelserne havde vist sig, at afstanden mellem parterne var så stor, at man fra arbejdsgiverside måtte konstatere, at en fortsættelse af forhandlingerne ikke ville føre til et resultat,

at der reelt var tale om et sammenbrud, og

at Danmarks Rederiforening ikke fandt, der var grund til at forhandle den 17. februar 1983.

I skrivelse af 14. februar 1983 meddelte forligsmanden Sømændenes Forbund, at han havde modtaget rapport fra begge sider om forhandlingerne den 11. februar 1983. Forligsmanden anførte videre:

»Af hensyn til muligheden for en eventuel samlet løsning med hensyn til fornyelse af de af arbejdsmarkedets overenskomster, der har udløbsdato pr. 1. marts, indkalder jeg herved forbundet til fortsatte forhandlinger i morgen den 15. februar 1983 kl. 14.00.«

Om drøftelserne i forligsinstitutionen den 15. februar 1983 oplyste A følgende i sin klage til mig:

»Under sammenkomsten erklærede forbundets repræsentanter på ny, at der ikke kunne være tale om egentlige forhandlinger eftersom forbundets repræsentanter ikke havde forhandlingsmandat, jfr. ovenfor.

Ikke desmindre fastholdt forligsmanden og arbejdsgiverne i forening, at »forhandlingerne« ikke alene var påbegyndt, men afsluttet.

Til illustration af det parodiske forløb skal det oplyses, at »forhandlingerne« med arbejdsgiverne uden for Danmarks Rederiforening foregik efter følgende model:

Forligsmanden: »Kender De Danmarks Rederiforenings tilbud?«

Arbejdsgiveren: »Ja.«

Forligsmanden: »Vil De give det samme?«

Arbejdsgiveren: »Ja.

Forligsmanden: »Vil De give mere?«

Arbejdsgiveren: »Nej.«

Forligsmanden: »Hermed erklærer jeg forhandlingerne for afsluttet.«

Denne »forhandling« varede ca. 1/2 minut.«

Statens forligsmand oplyste i udtalelsen til mig følgende om drøftelserne den 15. februar 1983:

»... forhandlingerne fortsatte denne dag kl. 18.00 og vedblev til midnat. Under disse forhandlinger, der foregik på vanlig vis, blev overenskomststoffet, herunder de ønsker, der nævnes i forbundets brev af 11. februar 1983, gennemgået med repræsentanter for Danmarks Rederiforening og efterfølgende under et fælles møde med repræsentanter for forbundet og på den anden side Rederiforeningen og Sandpumperselskaberne, Nordisk Færgesfart og M/S Anna Sten I/S.

Jeg har ikke nogen præcis erindring om varigheden af denne del af forhandlingerne, men vil tro, at den har stået på ca. 1/2 times tid.

...«

Herefter traf forligsmanden bestemmelse om at fremsætte et mæglingforslag omfattende Sømandsforbundets overenskomster med de under Dansk Arbejdsgiverforening hørende arbejdsgivere. Mæglingforslaget blev kædet sammen med mæglingforslag for andre overenskomster, som indgik i det samlede mæglingforslag.

I skrivelse af 16. februar 1983 meddelte forligsmanden sømandsforbundet, at teknisk gennemgang af mæglingforslaget ville finde sted den 17. februar 1983.

Forligsmanden fremsatte den 18. februar 1983 mæglingforslag, som bl.a. også omfattede overenskomstråderne Danmarks Rederiforening/Sømændenes Forbund, M/S Anna Sten I/Sømændenes Forbund og Nordisk Færgefart A/S/Sømændenes Forbund.

I A's klage til mig og i forligsmandens udtalelse i anledning af klagen var henvist til følgende bestemmelser i lov om mægling i arbejdsstridigheder:

§ 3, stk. 1 og 2:

»Når der er grund til at befrygte arbejdsstandsning, eller arbejdsstandsning er indtrådt, og den forligsmand, under hvem pågældende sag hører (jfr. § 2, stk. 5), tillægger stridens virkninger og omfang samfundsmæssig betydning, kan man - for så vidt forhandlingerne mellem parterne i henhold til de mellem dem vedtagne bestemmelser er ført og fra en af siderne erklæret afsluttet uden resultat - af egen drift eller på foranledning af en af parterne indkalde de stridende parter til forhandling. Endvidere kan forligsmanden af egen drift eller på foranledning af en af parterne på et tidligere tidspunkt yde sin medvirken til tilvejebringelse af nye overenskomster, selv om de mellem parterne førte forhandlinger ikke er erklæret afsluttet uden resultat.

...

Stk. 2. Det er parternes pligt at efterkomme forligsmandens indkaldelse.«

§ 4, stk. 2, 1. pkt.:

»Hvis forligsmanden under en mægling får den opfattelse, at de mellem parterne foreliggende stridsspørgsmål eller nogle af disse enten ikke har været undergivet nogen egentlig realitetsforhandling mellem parterne eller på grund af deres specielle faglige karakter bør søges forhandlet til ende direkte mellem parterne, kan forligsmanden forlange sådan forhandling optaget og nægte at fortsætte mæglingen, forinden denne forhandling har fundet sted.«

§ 9:

»Forligsmænd og mæglingmænd bør ved arbejdets tilrettelæggelse tilstræbe, at forhandlingerne kan være endeligt afsluttet inden det tidspunkt, til hvilket parterne i henhold til de afgivne varsler om arbejdsstandsning kunne frigøre sig for overenskomsterne.«

§ 12, stk. 1, 1. pkt.:

»Forligsmanden kan i de af ham stillede mæglingsforslag til en samlet løsning af en konfliktsituation bestemme, at disse mæglingsforslag delvis eller fuldt ud skal betragtes som en helhed, uanset hvorledes de fag, der er inddraget i konflikten, er organiseret (som selvstændige fagforeninger, fagforbund eller arbejdsgiverorganisationer eller indordnede som medlemmer af en sammenlutning af fagforeninger, fagforbund eller arbejdsgiverorganisationer).«

Det var A's opfattelse, at forligsmanden savnede adkomst til at fremsætte mæglingsforslag med hensyn til overenskomstforhold, hvori Sømændenes Forbund var part. A støttede denne opfattelse på, at det efter forligsmandslovens § 3, stk. 1, 1. punktum, (bl.a.) er en betingelse for, at forligsmanden kan indkalde til forhandlinger, at »forhandlingerne mellem parterne i henhold til de mellem dem vedtagne bestemmelser er ført og fra en af siderne erklæret afsluttet uden resultat«, og at det efter lovens § 3, stk. 1, 2. punktum, er en bindende forudsætning for, at forligsmanden kan »yde sin medvirken til tilvejebringelse af nye overenskomster«, at forhandlinger mellem parterne er påbegyndt. I det foreliggende tilfælde var forhandlingerne ikke påbegyndt den 3. februar 1983, da forligsmanden tog sit første initiativ, og forhandlinger blev heller ikke senere påbegyndt. Forholdet var nemlig det, at det mellem Sømændenes Forbund og Danmarks Rederiforening var aftalt, at forhandlingerne skulle påbegyndes den 17. februar 1983. I overensstemmelse med denne aftale havde Sømændenes Forbund indkaldt forbundets hovedledelse til en drøftelse den 16. februar 1983. På dette møde skulle forbundsledelsens forhandlingsmandat fastlægges. De drøftelser, der havde fundet sted mellem parterne, havde derfor ikke haft karakter af forhandlinger i forligsmandslovens forstand, allerede fordi Sømændenes Forbunds ledelse ikke havde et forhandlingsmandat. Det var iøvrigt A's opfattelse, at forligsmanden havde handlet i strid med lovens § 4, stk. 2, ved at fremsætte et mæglingsforslag, uanset at de foreliggende spørgsmål »ikke har været undergivet nogen egentlig realitetsforhandling mellem parterne.« Dette var tilfældet både i forhold til Danmarks Rederiforening og i forhold til de øvrige arbejdsgivere.

I udtalelsen i anledning af A's klage anførte forligsmanden følgende:

»...

Forligsmanden har ... pligt til at sørge for at tilrettelægge forhandlingerne, således at de kan gøres færdige i rette tid. Ifølge § 9 i lovbekendtgørelse 559 af 21. december 1971 skal han tilstræbe, at forhandlingerne kan være endeligt afsluttet inden det tidspunkt, til hvilket parterne i henhold til de afgivne varsler om arbejdsstandsning kan frigøre sig for overenskomsterne.

Efter § 12 kan forligsmanden træffe bestemmelse om sammenkædning af mæglingsforslag omfattende flere fag. Baggrunden for denne beføjelse er ønsket om at søge opnået en samlet løsning af en konfliktsituation, således at der ikke, når et resultat er opnået på en del af det totale overenskomstråde med samme udløbstid, ruger latente konflikter på enkelte andre områder, som kan sætte den arbejdsfred, der er sikret for en del af overenskomstrådet, over styr, enten direkte derved, at udførelsen af arbejdet hindres som følge af arbejdsconflikter på andre områder, eller indirekte ved sympatiaktioner til støtte for en lovlig hovedconflikt.

...

Forløbet af forhandlingerne om fornyelsen af marts-overenskomsterne under LO-DA-området tydede på, at der var udsigt til, at de kunne afsluttes omkring midten af februar måned. Jeg anså det for nødvendigt at holde muligheden for at kæde et eventuelt mæglingforslag for Sømandsforbundets overenskomster sammen med de øvrige marts-overenskomster åben og fandt det derfor påkrævet at fremskynde forhandlingerne mellem forbundet og Rederiforeningen. Dette var baggrunden for, at jeg den 3. februar 1983 rettede telefonisk henvendelse til forbundsformand Preben Møller Hansen for at aftale et møde med forbundet og arbejdsgiverparterne i forligsinstitutionen.

...

På dette tidspunkt (omkring den 11. februar 1983; min bemærkning) var der skabt grundlag for fremsættelse af et mæglingforslag vedrørende de generelle spørgsmål for LO-DA-overenskomstområdet, og på baggrund af, at der på basis af denne skitse var truffet særlig aftale vedrørende fornyelse af overenskomsten mellem Rederiforeningen og Søfart-Metal (maskinbesætningerne), indkaldte jeg parterne til fortsatte forhandlinger den 15. februar 1983, kl. 14.00.

...

Forligsmandslovens § 3 angiver betingelserne for overenskomstparternes mødepligt. Det er, som det fremgår af den i henvendelsen citerede bestemmelse i § 4, stk. 1, 2. pkt., ingen betingelse for at indkalde overenskomstparterne til møde, at forhandlingerne mellem dem er erklæret for afsluttet uden resultat. Teksten forudsætter i sin ordlyd, at der har været ført forhandlinger mellem parterne. Loven forudser ikke den situation, at en overenskomstpart unddrager sig at indlade sig i forhandlinger i betimelig tid. Efter det formål, som bestemmelserne om forligsmandens medvirken til overenskomstfornyelser forfølger, kan der imidlertid ikke være tvivl om, at forligsmanden har beføjelse til at indkalde parter, der undlader at indgå i direkte forhandlinger, hvis han finder denne påkrævet for at gennemføre en rettidig fornyelse af overenskomsten, jfr. § 9, herunder ved fremsættelse af et sammenkædet mæglingforslag til en samlet løsning af en konfliktsituation, jfr. § 12.

Jeg må således afvise, at der fra min side foreligger nogen tilsidesættelse af reglerne i lov om mægling i arbejdsstridigheder.«

I sine bemærkninger til forligsmandens udtalelse fastholdt A sin opfattelse om, at forligsmanden havde været uberettiget til at fremsætte mæglingforslaget af 18. februar 1983 vedrørende forbundets overenskomster med medlemmer af Dansk Arbejdsgiverforening. A fremhævede, at forligsmanden i sin udtalelse havde erkendt, at det efter ordlyden af § 3, stk. 1, 2. punktum, i forligsmandsloven er en forudsætning for forligsmandens indgriben, at »der har været ført forhandlinger mellem parterne«. A bestred, at forligsmanden havde adkomst til at tilsidesætte parternes klare aftale om forhandlingsforløbet. A fandt det absurd at argumentere med, at lovens § 9 skulle gennembryde de klare regler i lovens § 3, stk. 1, dels fordi § 9 forudsætter, at de almindelige betingelser for indgriben er opfyldt, dels fordi det i praksis forekommer i utallige tilfælde, at forhandlingerne først tilendebringes lang tid efter, at overenskomsten er udløbet.

Jeg udtalte følgende i en skrivelse til A:

»For sammenhængens skyld gengiver jeg på ny bestemmelsen i forligsmandslovens § 3, stk. 1:

»Når der er grund til at befrygte arbejdsstandsning, eller arbejdsstandsning er indtrådt, og den forligsmand, under hvem pågældende sag hører (jfr. § 2, stk. 5), tillægger stridens virkninger og omfang samfundsmæssig betydning, kan han - for så vidt forhandlingerne mellem parterne i henhold til de mellem dem vedtagne bestemmelser er ført og fra en af siderne erklæret afsluttet uden resultat - af egen drift eller på foranledning af en af parterne indkalde de stridende parter til forhandling. Endvidere kan forligsmanden af egen drift eller på foranledning af en af parterne på et tidligere tidspunkt yde sin medvirken til tilvejebringelse af nye overenskomster, selv om de mellem parterne førte forhandlinger ikke er erklæret afsluttet uden resultat.

...«

Bestemmelsen i § 3, stk. 1, 1. pkt., er - med visse sproglige ændringer - af samme indhold som bestemmelsen i § 3, stk. 1, 1. pkt., i den oprindelige lov om udnævnelse af en forligsmand i arbejdsstridigheder fra 1910 (lov nr. 82 af 14. april 1910).

Bestemmelsen i § 3, stk. 1, 2. pkt., blev derimod indsat ved en ændringslov i 1958 (lov nr. 9 af 22. januar 1958).

Baggrunden for ændringen er i bemærkningerne til forslaget om ændring af loven om mægling i arbejdsstridigheder (Folketingstidende 1957-58, till. A, sp. 769-70) beskrevet således:

»I loven om mægling i arbejdsstridigheder betinges forligsmanden adgang til at gribe ind i en forhandling om tilvejebringelse af ny overenskomst af, *dels* at der er grund til at befrygte arbejdsstandsning, eller at arbejdsstandsning er indtrådt, *dels* at forligsmanden tillægger stridens virkninger og omfang samfundsmæssig betydning, *dels endelig* af, at forhandlingerne mellem parterne er ført og fra en af siderne erklæret afsluttet uden resultat.

Ved de mellem Dansk Arbejdsgiverforening og De samvirkende Fagforbund i januar 1957 vedtagne nye forhandlingsreglers § 2, stk. 3, er parterne blevet enige om, at de, hvis forhandlingerne imellem dem og de såkaldte generelle krav ikke har ført til enighed herom senest den 20. december i det år, der går forud for overenskomsternes udløbstermin, vil anmode statens forligsmand om at tiltræde hovedorganisationernes for-

handlingsudvalg, dels for at blive orienteret om parternes stilling, dels for at påtage sig ledelsen af forhandlingsudvalgets forhandlinger.

Endvidere er hovedorganisationerne ved forhandlingsreglernes § 5 blevet enige om, at de, hvis deres indbyrdes forhandlinger i perioden fra 16. januar - eventuelt allerede tidligere - om ikke-generelle krav ikke fører til enighed, og hvis hovedorganisationerne heller ikke kan opnå enighed om at få resterende uoverensstemmelser om sådanne spørgsmål behandlet i et fællesudvalg, kan videreføre dem til behandling i forligsinstitutionen.

Disse bestemmelser betyder, at man fra hovedorganisationernes side ønsker forligsmandens medvirken til løsning af generelle spørgsmål og i givet fald også specielle spørgsmål på et tidligere tidspunkt end hidtil.

Da kommissionen har været enig med hovedorganisationerne i, at det må antages at være formålstjenligt, at man søger de generelle uoverensstemmelser løst på et så tidligt tidspunkt som muligt, og at det også vil være formålstjenligt, at uoverensstemmelser om de specielle spørgsmål, om nødvendigt, behandles i forligsinstitutionen på et tidligere tidspunkt end hidtil, anser man det for rigtigt ved loven at præcisere dette.

Regeringen foreslår derfor ligesom kommissionen indsat i lovens § 3, stk. 1, som et nyt 2. punktum en bestemmelse herom, idet man i øvrigt finder, at den nuværende hovedregel i § 3, stk. 1, bør bibeholdes.«

Med kommissionen sigtes der til arbejdsretkommissionen af 1956. Kommissionens første betænkning (nr. 186/1957) dannede grundlag for lovændringen i 1958. I betænkningen (s. 40-41) er anført synspunkter på linie med de ovenfor nævnte bemærkninger til forslaget om ændring af loven. Herudover er i betænkningen berørt spørgsmålet om sammenhængen mellem pligten for forligsmanden efter lovens § 9 og tidspunktet for hans indgriben. Der er således peget på, at det efter krigen havde været umuligt at få forhandlingerne i forligsinstitutionen og afstemningerne om mæglingsforslaget afsluttet inden den 1. marts. Det er i betænkningen anført, at et middel til at bøde på dette forhold antagelig ville være, at forligsinstitutionen fik mulighed for at gribe ind i forhandlingerne på et tidligere tidspunkt end hidtil.

På baggrund af det anførte kan det efter min opfattelse ikke antages, at der af bestemmelsen i lovens § 3, stk. 1, 2. pkt., kan udledes en bindende forudsætning om, at forhandlingerne mellem parterne skal være påbegyndt, før forligsmanden kan »yde sin medvirken til tilvejebringelse af nye overenskomster«. Det må således forekomme mindre vel stemmen med forarbejderne til lovændringen i 1958, jfr. herved også bestemmelsen i lovens § 9, at antage, at forligsmanden skulle være afskåret fra

at søge påbegyndelsen af forhandlinger mellem parterne fremskyndet i forhold til den »køreplan«, der måtte være aftalt eller forudsat mellem parterne eller eventuelt blot fremsat og fastholdt som et ønske fra nogen af dem.

Bestemmelsen i lovens § 3, stk. 1, 1. pkt., må fortolkes i overensstemmelse hermed.

I sin udtalelse ... til mig har forligsmanden anført, at bestemmelsen i lovens § 3, stk. 1, 2. pkt., vel efter sin ordlyd forudsætter, at der har været ført forhandlinger mellem parterne, men at loven ikke forudsætter den situation, at en overenskomstpart undtager sig at indlade sig i forhandlinger i betimelig tid. I udtalelsen hedder det videre: »Efter det formål, som bestemmelserne om forligsmandens medvirken til overenskomstfornyelser forfølger, kan der imidlertid ikke være tvivl om, at forligsmanden har beføjelse til at indkalde parter, der undlader at indgå i direkte forhandlinger, hvis han finder dette påkrævet for at gennemføre en rettidig fornyelse af overenskomsten, jfr. § 9, herunder ved fremsættelse af et sammenkædet mæglingforslag til en samlet løsning af en konfliktsituation, jfr. § 12.«

Denne opfattelse kan ikke give mig anledning til bemærkning.

Jeg kan herefter ikke anse forligsmandens fremgangsmåde for stridende mod bestemmelsen i forligsmandslovens § 3, stk. 1.

...«